

Povestea unei culori

Dunare

În mine palpită de mult o culoare
Crescută de-atunci, din faptul de doi
Un fapt ce-a pierit ca-într-o joacă stupidă
Cu cioburi de inimi și ochii strigoi.

Strigam că iubim cu unghii vârate
Acolo, 'ntre coaste, în doruri nătângi
Strigam că iubind nu-i rost peste lacrimi
Regrete s-aduni și vise să frângi

Banal ne-îmbătam cu iz de cerșafuri
Hrănind împliniri din păgâne beții;
Flămânzi așteptam ca noaptea să cadă
Pândind cum în ochi se-aprind focuri vii.

Culoarea aceasta scăldată în noi
Pastrează-amintirea din mugurii copti
Și crește târzie din ce nu mai e
- Scenariu grotesc dintr-un film cu netoți

Ei, cum crezi acum c-aș putea peste alta
Culoarea aceasta eu s-o aștern
Și ea, învelită-n culoarea păgână
Să-întoarcă spre mine un zâmbet matern?